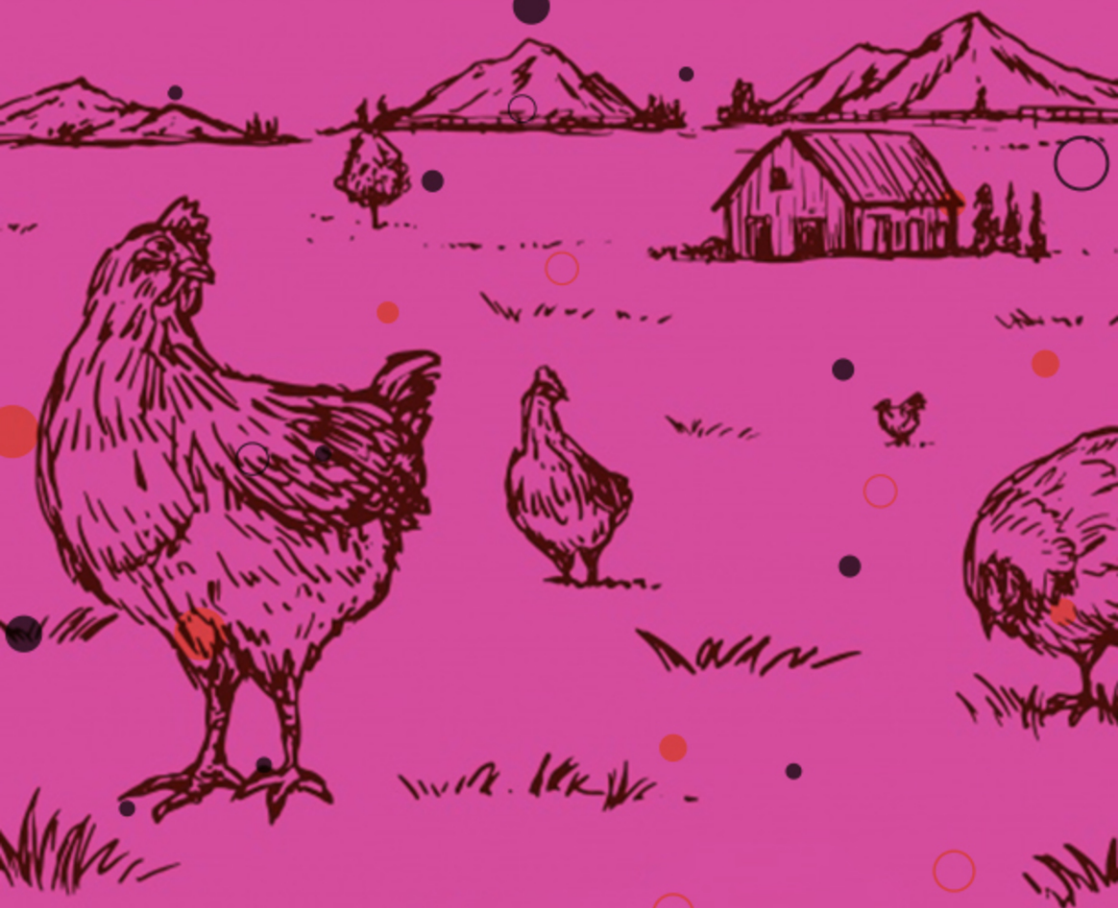

နိဂုံး ပြန်ပ

ကြက်ဖ

ကျွန်တော်တို့ ပြိုင်ပွဲအကြောင်းကို မရေးမီ ကျွန်တော်တို့ ရှစ်တန်းနှစ်တွင် ရရှိခဲ့ကြသော အတန်းပိုင်ဆရာ ဦးထွန်းဇော်အကြောင်းကို အရင်ရေးမှ ရမည် ဖြစ်သည်။ ။

ဆရာသည် တရုတ်နည်းနည်းစပ်သည် ဟု ကျွန်တော်ထင်သည်။ ။ အသားဖြူဖြူ၊ အရပ် ၅ ပေ ၉ လက်မခန့်၊ ကိုယ်လုံးကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ် တောင့်တင်း၍ ဖြောင့်စင်းသောနှာတံ၊ အတန်ငယ်ထူသော နှုတ်ခမ်းနှင့် မျက်ရစ်မပါဘဲ စူးရှသွယ်လျသည့် မျက်ဝန်းများကို ပိုင်ဆိုင်သည်။ ။ ဆရာတစ်ကိုယ်လုံးမှာ အထူးခြားဆုံးမှာ စူးရှသွယ်လျသော မျက်ဝန်းများ ပင်ဖြစ်သည်။ ။ ဆရာသည် စကားနည်းသည်။ ။ Text Book မကိုင်း၊ မြေဖြူခဲတစ်ချောင်းကို တိုက်ပုံအင်္ကျီထဲ ထည့်ထားသည်။ ။ ဒတ်(စ်) တာရှာမတွေ့လျှင် တခြားဆရာတွေလို မတ်တတ်ရပ်ခိုင်းတာတို့၊ ဆူတာပူတာတို့ မလုပ်ဘဲ သူတိုက်ပုံအင်္ကျီလက်နှင့်ပင် ပွတ်ဖျက်ပစ်လေ့ရှိသည်။ ။ ဒါကို ဆရာမတစ်ယောက်က 'တပည့်တွေရှေ့မှ လုပ်တာဆိုတော့ တပည့်တွေကို နည်းကောင်းတွေ သင်ပေးနေတာပေါ့' ဟု ခန့် သည် ကို ဆရာက ...

"အရေးမကြီးတာကို အပြစ်မရှာဖို့ ရယ်၊ လေးဆယ့်ငါးမိနစ်ပဲ ရတဲ့ အချိန်ထဲမှာ Duster ကို အချိန်မပေးနိုင်တာကြောင့်ပါ၊ ဝတ္ထုဖတ်ပြီး ဆီးထုပ် စားပြတာလောက်တော့ မဆိုးဘူးထင်တာလည်း ပါတာပေါ့၊ ကော

င်းတော့ မကောင်းဘူးပေါ့လေ" ဟု ပြန်ဖြေခဲ့သည် ဟု ဆိုသည် ။ ဆရာသည် စကားနည်းပြီး အနေအထိုင် ခွကျသည့်အပြင် မည်သည့်ဆရာနှင့်မျှလည်း မတည့်ဟု ကျန်ဆရာမများက ဆိုကြသည် ။ ဆရာက ဒီနှစ်မှကျောင်းပြောင်းလာခြင်းဖြစ်ပြီး ရောက်ရောက်ချင်း ရှစ်တန်းတစ်ဆောင်လုံးမှာ အညံ့ဆုံးဖြစ်သော ကျွန်တော်တို့ အတန်းကို အတန်းပိုင်အဖြစ် ရခြင်းဖြစ်သည် ။

ဆရာသည် စာသင်နေစဉ် စကားပြောတာတို့ ၊ အစာစားတာတို့ ကို ဆူလေ့မရှိပါ။ ကျောင်းစိမ်းမဝတ်တာကိုလည်း ဆူလေ့မရှိပါ။ ‘ကျောင်းစိမ်းဝတ်ထားရင် မင်းတို့ ကို ကျောင်းသားမှန်းသိမယ်၊ တစ်ခုခုဖြစ်ရင် အကူအညီပေးမယ်၊ နေရာပေးမယ်၊ ဦးစားပေးမယ်၊ ကိုယ့်အတွက် အတိအကျ အကျိုးပေးတဲ့ ကိစ္စကြီးကို မလုပ်ချင်တာတော့ မင်းတို့ သဘောပဲ’ ဟု သာ ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြောသည် ။ ကျွန်တော်တို့ အတန်းသည် ကျောင်းစိမ်းမဝတ်လျှင် အပေါ်တစ်မတ် အောက်တစ်မတ်ပေးရသော A ခန်းလောက် ကျောင်းစိမ်းပျက်ကွက် မရှိခြင်းပင်ဖြစ်သည် ။ ထို့ကြောင့် ဆရာသည် ဆရာမတွေနှင့် မတည့်တာဟု ပြောသူက ပြောကြသည် ။

ဆရာက ကျွန်တော်တို့ ကို သိပ်မရိုက်တတ်သော်လည်း ဆရာ၏ သေးငယ်ကျဉ်းမြောင်းစူးရှလှသော မျက်ဝန်းဒဏ်ကို ကျွန်တော်တို့ မခံနိုင်ပါ။ ထို့ကြောင့် ဆရာ့ကို ကြောက်ကြပါသည် ။ ဆရာကတော့ သူ့ကို ကြောက်ဖို့ တစ်ခါမျှမပြောဘူးပါ။

အခု ကျွန်တော်တို့ ဆရာက ကျောင်းတက်ပြီး သုံးလခန့်သာ ရှိသေးသည် ။ ကျွန်တော်တို့ အတန်းကို သူ့သဘောနှင့် သူ စာမေးပွဲစစ်ချလိုက်သည် ။ ကျွန်တော်မှတ်မိသလောက် တစ်ယောက်မှ မအောင်ပါ။ သို့သော် ဆရာသည် စိတ်လည်း မဆိုး၊ ရိုက်လည်း မရိုက်ပါ။

"ဒီလို အဖြေမှန်ကိုသိရတာ ဝမ်းသာတယ်ဟေ့၊ ငါက ဒါမျိုးမှ ကြိုက်တာ၊ ကဲ ... အင်္ဂလိပ်စာတစ်ဘာသာတည်းကို အမှတ်အများ ဆုံး ၁၂ မှတ်ရပြီးကျတဲ့ ပထမရကျောင်းသား ထစမ်းဟေ့"

ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ကျော်ဦးက စပ်ဖြဖြနဲ့ ထပါတယ်။ ဆရာက ကျေနပ်သလို ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်သည်။

"ကဲ ... ပြီးတော့ ဘာသာစုံကျတဲ့ ထဲမှာ ဘဲဥက နှစ်လုံးရတဲ့ စန္ဒာလင်းလက်ဆိုတာ ထစမ်းဟေ့ မြင်ဖူးထားချင်လို့ "

ကျွန်တော်တို့ အတန်းထဲမှာ ရုပ်အချောဆုံးဟု အားလုံးက သိထားသော စန္ဒာက ထရပ်သည်။ သူလည်း ရယ်လျက်ရှိ၏။

"ကဲ ... စန္ဒာလင်းလက်၊ ကျော်ဦးဘေးမှာ သွားထိုင်၊ ကျော်ဦးက အတန်းထဲမှာ အတော်ဆုံးဆိုတော့ အညံ့ဆုံးဖြစ်တဲ့ စန္ဒာကို ဆရာလုပ်တော့၊ စန္ဒာ စာမရရင် စာမှားရင် စန္ဒာလင်းလက်ကို မရိုက်ဘူး၊ သူ့ဆရာမင်းကိုရိုက်မယ် ကျော်ဦး၊ ငါပြောတာ နားလည်လား၊ ကဲ ... မကြည်မာ ဒုတိယရတယ်၊ ထစမ်း"

အဲဒီလိုနဲ့ ဆရာက အဆင့် (၁) နဲ့ (၅၉)၊ (၂) နဲ့ (၅၈) စသည်ဖြင့် တွဲပေးသည့်အတွက် ကျွန်တော်တို့ အတန်းထဲမှာ ဆရာတပည့် စုံတွဲအစိတ်တိတိ ရှိပါသည်။ ဆရာများက တပည့်များကို အနားတွင် ထားကြရသည်။

ဆရာစည်းကမ်းက ဆရာမှားလျှင် တစ်ချက်၊ တပည့်မှားလျှင် ငါးချက် ရိုက်လေ့ရှိသည်။ တပည့်မှားလျှင် ဆရာက ဝင်ဆို ဝင်တွက်ပေးပြီး ဆည်ခွင့်မရှိ။ အရိုက်ခံရဖို့ သာ ရှိသည်။ ဆရာမှားလျှင် တပည့်က ဝင်ဖြေပေး၊ ဝင်ဆို၊ ဝင်တွက်ပေးပြီး ကယ်၍ ရသည်။ ထိုအခါတွင် တပည့်က ဆရာဖြစ်ပြီး ဆရာက တပည့် ပြန်ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဆရာ

ကို မကြိုက်သော တပည့်များမှာ ဆရာစာမရတာနှင့် ကြုံသောအခွင့်အရေးကို လက်မလွှတ်ဘဲ ဆရာပြန်ဖြစ်ရေးကို မပြတ်ချောင်းနေကြတတ်သလို ဆရာမှ စာမရ၍ တပည့်ပြန်ဖြစ်နေသော တပည့်ကလည်း ဆရာပြန်ဖြစ်အောင် စာကျက်ရလေသည်။

ထိုစနစ်ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ဘတ်ချေး (အီး) အခန်းမှာ ပထမခြောက်လပတ်တွင် ကျဝံ့သူမရှိ၊ စံချိန်ကို တင်နိုင်ခဲ့လေသည်။ ထိုခြောက်လပတ် စာမေးပွဲတွင် လည်း ဆရာက ထုံးစံအတိုင်း အဆင့်များကို ခေါက်ချိုးချိုးပြီး တွဲပေးခဲ့ပြီး ဆရာတပည့် စုံတွဲ (၂၅) တွဲနှင့် စာသင်စေပြန်ပါသည်။ ထိုအတွဲတွင် ကျွန်တော်၏ တပည့်လုပ်ရသူက ရင်ရင်အိဆိုသော ကောင်မလေးဖြစ်သည်။

ထိုရင်ရင်အိမှာ ဝတုတ်မကလေးဖြစ်ပြီး ဉာဏ်ကလည်း ထိုင်းလေသည်။ ရယ်လိုက်လျှင် ကလေးလေးနှင့် တော်တော်တူပြီး ငိုလျှင်တော့ ဘီလူးမပေါက်စနကလေးနှင့် တူ၏။ ထို့ကြောင့် ရင်ရင်အိသည် အမြဲတမ်း ဘီလူးမကလေး ဖြစ်သည်။

မိန်းကလေးမို့ ကျက်စာများ တွင် ကျက်အားကောင်းသောကြောင့် မသိသာသော်လည်း တွက်သည့်ချက်သည့် နေရာတွင် မတော့ အတော်လေးကို ဒုံးဝေးပါသည်။ သင်လေမှားလေ မသင်ဘဲထားတော့ ဘာမှ မသိလေဆိုသည့်အထဲတွင် ရင်ရင်အိသည် ထိပ်ဆုံးမှ ရှိလေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် ဒီအခါ ကျောင်းသားဆရာတွေထက် ပို၍ ကြိုးစားရလေသည်။

ဆရာလုပ်ပေးထားသော system က တပည့်မှားလျှင် ဆရာကို အားရပါးရတွယ်သော system ဖြစ်သဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ထက် သူ့ကို ပို၍ အားထုတ်ရပါသည်။ ထိုအခါတွင် စာတစ်ပုဒ်ကို ကိုယ့်အတွက်အရကျ

ကံဖို့ အပြင် သူနားလည်အောင် ပြောဆိုသင်ပြရသည့်အတွက် ပုံမှန်စာ
ကျက်ခြင်းထက် ငါးဆလောက် အားထုတ်ရလေသည်။ ။ ကျွန်တော်က ဥ
ပမာ ဥပမေယျမျိုးစုံဖြင့် သူ့ကို သင်ရသည့်အတွက် ထိုစာတစ်ပုဒ်မှာ ကျ
န်တော့်အတွက်တော့ ဖွတ်ဖွတ်ညက်ညက်တင်မက ဒွတ်ဒွတ်ဒွတ်ဒွတ်ပါ
ကြေလေသည်။ ။

"နင်ကလည်း ဟာ လက္ခဏာတူတာတွေကို မြှောက်ရင် အပေါင်း
ဟာ၊ မတူတာမြှောက်ရင် အနုတ်၊ ဒါလေးကို နင်သိထားရင် ဘယ်လို လု
ပ်မှားတော့မှာ လဲ၊ ဒီမှာ + 3 နဲ့ + 9 ကိုပေါင်းရင် ..."

"+ 12"

"ကဲ ... ဟုတ်နေပြီပဲဟာ၊ + 7 နဲ့ + 4 ကို မြှောက်ရင် ..."

"အင်း ... ဟို ... + 1 + 21"

"OK ... OK ... - 6 နဲ့ - 8 ကို ပေါင်းရင် ..."

ရင်ရင်အိပ်စက် တွေဝေသွားသည်။ ။ ကျွန်တော့်ကို တစ်ချက်ကြည့်သ
ည်။ ။

ပြီးတော့ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။

"ဟို ... (-)"

"ဘာ ..."

"မဟုတ်ဘူး (+)"

ကျွန်တော် စိတ်ဓာတ်ကျသွားသည်။ ။ ကျွန်တော်က (-) ကို ဘာ...
ဟု အော်လိုက်တော့မှ (+) ဖြစ်သွားခြင်းဖြစ်သည် မဟုတ်လား။ လက္ခ
ဏာ နှစ်မျိုးတည်းရှိတာမို့ ဒါ ရမ်းသောအဖြေမှန်ဖြစ်ကြောင်း သိရသည်

"နင့်ကို ငါ ပြောထားတယ်ဟာ၊ လက္ခဏာတူရင် (+)၊ မတူရင် (-) ဆိုတာ၊ ဒီမှာ အနုတ် အနုတ်ချင်း တူနေတော့ ..."

"အနုတ်"

ကျွန်တော် လဲသေချင်စိတ်သာ ပေါက်သွား၏။ စာသင်လျှင် ဒေါသနှင့် သင်၍ မရကြောင်း ကျွန်တော်သိသဖြင့် ဒီနေ့ ထူပူအူပြီး ရူးရူးကြောင်ကြောင် ရင်ရင်အိကို လမ်းကြောင်းပြောင်း၍ သင်ရသည်။ (+) နှင့် (-) ကိစ္စကို မသင်တော့။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ တော့ ထို (+) နှင့် (-)ကို သူသိအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဆိုသည့်စိတ်က ကြီးစိုးနေခဲ့သည်။

ဆရာက ဘောမှာ တွက်ချက်ပေးရသည့်အခါ ကျွန်တော်ကမှန်ပြီး သူက ခဏလေးမှားတာနှင့် ကျွန်တော် ငါးချက် အတီးခံရတော့မည်။ နောက်ဆုံးမှာ (+) နှင့် အနုတ်အတွက် အကောင်းဆုံးဥပမာကို ရရှိသွား၏။ ကျွန်တော် အရမ်းပျော်သွားသည်။

"ကဲ ... နင့်ကို ငါ ဥပမာတစ်ခုပေးမယ်၊ သူငယ်ချင်းကို (+) ဆရာတွေရော အိမ်က အဖေ အမေတွေရောက ခွင့်မပြုတဲ့ သမီးရည်းစားဆိုရင် (-) ဟုတ်ပြီလား၊ ရည်းစားထားရင် အကုန်ဒုက္ခရောက်တာပဲပေါ့၊ ဟုတ်လား"

"အေးပါ သိတယ်၊ ဘာတွေပြောမှန်းလဲ မသိဘူး"

"ခဏလေးပါဟာ၊ ကဲ ... ယောက်ျားလေးတွေကို (-) လို့ သဘောထားရမယ်၊ ဟုတ်ပြီလား"

"အေး ... ငါသိပြီ"

"ဒီတော့ ကျားကျားချင်း (+) ရင်"

"(+) ပဲရမယ် သူငယ်ချင်း"

"မ မချင်းပေါင်းရင်"

"(+) ပေါ့ဟ၊ သူငယ်ချင်းပဲလေ"

"ကျား (+) နဲ့ မ (-)တွေ့ပြီး ပေါင်းကြရင်"

"(-) ပေါ့၊ သမီးရည်းစား၊ ဒုက္ခရောက်ကြပြီ"

ကျွန်တော် ရင်ရင်အိလက်ကို အားရပါးရကိုင်ပြီး နှစ်ယောက်သား အားရပါးရ ရယ်ကြ၏။ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ စာသင်ရတဲ့ အရသာကို ပထမဦးဆုံး အရှိန်အဟုန်နဲ့ ခံစားလိုက်ရတာပဲ ဖြစ်သည်။ ။ တပည့်ကောင်းရှိတဲ့ ဆရာဟာ သိပ်ပျော်စရာကောင်းမှာ ပဲလို့ လည်း တွေးလိုက်မိသည်။ ။ ဆရာ၊ ဆရာမတွေကို တခြားအသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတွေနဲ့ ကန်တော့တာက တစ်မျိုး၊ အဲဒီ ဆရာ၊ ဆရာမကိုယ်တိုင် တီထွင်ထားတဲ့ နည်းစနစ်တွေနဲ့ သင်ခန်းစာကို အခက်အခဲမရှိ ရယူပြီးတော့ ကျော်ဖြတ်နိုင်တာကတစ်မျိုးဆိုတာကို ကျွန်တော် လုံးဝ သဘောပေါက်သွားခဲ့ပြီး အဲဒီနေ့ကစလို့ ဘယ်ဆရာမဆို စာသင်တဲ့ အခါ ကိုယ်ပိုင်ဟန်ကလေးနဲ့ ဘယ်လိုသင်သလဲဆိုတာကို သတိထားပြီး အဲဒီဟန်ကို အရယူ၊ ကျွန်တော် ကြိုးစားခဲ့ပါသည်။ ။ ထိုနည်းနှင့် တပည့်တာဝန်ကျေရန် ကျွန်တော် ကြိုးစားခဲ့သည်။ ။

ကျွန်တော်နှင့် ရင်ရင်အိတို့ (+) (-) ကိစ္စတွေ ပြီးသွားတဲ့ နောက်ရက်တွေမှာ ကျန်တဲ့ ဘာသာရပ်တွေပါ သင်လို့ ကောင်းလာသည် ကို သတိထားမိလာ၏။ ရင်ရင်အိကလည်း တပည့်ကောင်း၏ အရသာကို ခံစားတတ်လာဟန်တူသည်။ ။ တစ်နေ့တော့ ရင်ရင်အိက ကျွန်တော့်ကို စ

ကားတစ်ခွန်းပြောသည်။ ။

"ရဲဝင်း ... သီရိရဲ့ ပါတနာ ယမင်းက ငါ့ကို စိန်ခေါ်နေတယ်၊ သူနဲ့ ငါနဲ့ ပြိုင်မယ်တဲ့ "

"ဟင် ... ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ပြိုင်ရမှာလဲ"

"ယမင်းနဲ့ ငါနဲ့ ပုစ္ဆာပြိုင်တွက်တော့ ငါက မြန်လည်း မြန်တယ်၊ မှန်လည်း မှန်နေတော့ သူက မကျေနပ်တာကစတာ၊ သူက သူ့ Guide ကို သွားခေါ်ပြီး ငါ့ကိုချွတ်တော့ ငါကမြေပုံဆွဲပြီး စက်ရုံ (၂၈) ရုံကို နှင့်ကဗျာအတိုင်း ထည့်ပြလိုက်တာပေါ့"

"အဲဒါတော့ နှင်မှားတယ်၊ ယမင်းကို နှင် ဘာမှ သွားပြိုင်စရာမလိုဘူး၊ ငါ နှင့်ကိုသင်ပေးတာ ဆရာပြောတဲ့ အတိုင်း စာမေးပွဲမှာ ပြိုင်ဖို့ "

"သူက လာစိန်ခေါ်တာကိုးဟာ၊ အခုလည်း သူတို့ က နှင်နဲ့ ပြိုင်မလို့တဲ့ "

"မပြိုင်ပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့ ပြိုင်ရမှာလဲ"

"အဲဒါတော့ ငါလည်း မသိဘူးဟာ၊ သူက နှင်နဲ့ ပြိုင်မယ်တဲ့ ၊ သူ ရှုံးရင် သူ့ပါတနာ ယမင်းကို နှင်နဲ့ ထည့်လိုက်မယ်တဲ့ "

"ဘာ ... ဘာ ... ဘယ်လို"

ကျွန်တော် တအံ့တဩ စကားဆုံးတော့ ရင်ရင်အိက ပြုံးလေသည်။ ။
ပြီးတော့ ရင်ရင်အိက တည်ငြိမ်သော မျက်နှာထားနှင့် ကျွန်တော့်ကိုပြောသည်။ ။

"ဒီလို ရဲဝင်းရာ၊ သူက တပည့် တပည့်ချင်း မပြိုင်ချင်ဘူး၊ ဆရာချင်း ပြိုင်ချင်တာတဲ့ "

"ဆရာချင်း"

"အေး ... ငါကလည်း နင့်ဘက်က မခံချင်ဘူးပေါ့ဟာ၊ သီရိက နင့်လောက် မကျွမ်းဘူးဆိုတာ ငါသိတယ် ရဲဝင်း၊ ပြိုင်ရင် နင်ပဲနိုင်မှာ "

"ဟာ ... ဒါပြိုင်စရာပွဲမှ မဟုတ်တာ"

"အေး ... သူကတော့ မုန့်စားကျောင်းဆင်းချိန်မှာ နင်နဲ့ တွေ့ချင်တယ်တဲ့ ၊ ပထမတော့ စာနဲ့ ရေးပြီး ချိန်းတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လို့ လဲ မသိဘူး၊ စာကိုရေးပြီးမှ ဆွဲဆုတ်ပစ်လိုက်ပြီး ငါ့ကိုပဲ နှုတ်နဲ့ ပဲချိန်းလိုက်တာ ၊ နင်သွားမယ် မဟုတ်လား ရဲဝင်း"

ကျွန်တော် တော်တော်လေး စဉ်းစားရသည် ။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ အတန်းတူ အသက်တူချင်း ဆရာလုပ်ရတာကို အရသာတွေ့နေသလိုလို ရှိတာကိုတော့ ကျွန်တော် ဝန်ခံရမည် ဖြစ်ပါသည် ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က သိပ်အတော်ကြီး မဟုတ်ဆိုတာကိုလည်း ကောင်းကောင်း နားလည်ထားသည် ။ ဦးနှောက်က မှတ်ရခက်တာလေးတွေကို လွယ်အောင် ဘယ်လိုမှတ်ရမလဲ ဆိုတာလောက်ကိုတော့ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်ကလေး ထုတ်ပြီး သုံးတတ်သည် ဆိုတာလောက်ပဲဆိုတာ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် သိပါသည် ။

"ဆရာသိသွားရင် မကောင်းဘူးဟ၊ ပြီးတော့ ယောက်ျားလေးနဲ့ မိန်းကလေး၊ ငါ မပြိုင်ချင်ဘူး"

"နင်ကလည်း ... အဲဒါဆို သီရိက နင့်ကို ငြောက်လို့ ထင်သွားမှာပေါ့"

အဲဒီအချိန်တုန်းက ထိုစကားသည် ကျောင်းသားတိုင်း ကြောက်ကြသော စကားဖြစ်သည် ။ ကျောင်းသားများ သည် သတ္တိရှိသည် ဆိုခြင်းကို

ဆန့်ကျင်ဘက်ကျောင်းသူများ သိစေချင်ကြသည်။ ။ ထို့ကြောင့် ကျောင်း
ရှေ့အုတ်ခုံမှာ ထိုင်ရင်း တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် ရန်ဆောင်ပြီး ရိုက်ကြနု
က်ကြသည်။ ။ ရန်ဖြစ်ကြသည်။ ။ စိန်ခေါ်ထိုးပွဲတွေ၊ အုပ်စုလိုက်ချိန်းပွဲ
တွေ တာစားကြသည်။ ။

ကျောင်းသူများကလည်း ထိုကဲ့သို့ ဆိုးမိုက်နေသူ ကျောင်းသားများ
ကိုမှ ချစ်ကြသော၊ ရည်းစားထားကြသောခေတ် ဖြစ်၏။ ရုပ်ရှင်ကား
တွေကလည်း ‘မိုက်တယ်ဆိုတာ လွယ်ပါတယ်’၊ ‘စိန် သို့မဟုတ် စိမ်’၊ ‘ဗ
န်ဒို လူကလေးနဲ့ သူဇာ’ စသည့်ကားတွေ အောင်မြင်ကြချိန်ဆိုတော့ ထို
အရှိန်တွေလည်း ပါမည်ထင်သည်။ ။

ဒီတော့ ကျွန်တော်လည်း ငကြောက်ဆိုသော စကားကိုတော့
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အခေါ်မခံနိုင်ပါ။

"ငါကကြောက်လို့ မှ မဟုတ်တာ၊ သူက မိန်းကလေးမို့ မပြိုင်ဘူး
ပြောတာပဲ"

"အင်း ... အဲဒါလည်း ငကြောက်ပဲ၊ ပြိုင်လိုက်စမ်းပါဟာ"

"သူက ဘာပြိုင်မှာ လဲ"

"စာပဲနေမှာ ပေါ့ဟ"

"ဘယ်စာကို ဘယ်လိုပြိုင်ကြမှာ လဲ၊ ဘယ်စာဆိုတာကို ဘယ်သူက
ထုတ်ပေးမှာ လဲ၊ ဒိုင်က ဘယ်သူလဲ၊ ဒီကိစ္စက လွယ်လွယ်ကလေးမှ မဟု
တ်တာ"

"အဲဒါကြောင့်မို့ သီရိက ချိန်းတာနေမှာ ပေါ့ဟ၊ နင်မသွားရင်တော့
ငကြောက်ပဲ ရဲဝင်း"

"သွားမယ်ဟာ၊ သူက ဘယ်ကိုလာရမှာ တဲ့ လဲ"

"မုန့်စားဆင်းရင် ဆယ်တောင်ပြည့်ဘုရားဝင်းထဲကို လာခဲ့တဲ့ "

သီရိဆိုသည့် ကောင်မလေးက ကျွန်တော်တို့ အတန်းထဲမှာ ကျွန်တော့်လိုပဲ ဘယ်နေရာမှာ မှ ဘာသံမှ မထွက်သော ကောင်မလေးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူ့ကို ကျွန်တော် သိသည် ဆိုသည် ကလည်း သာမန်ကျောင်းသူတစ်ယောက်လို သိခဲ့ခြင်းမျိုးဖြစ်သည်။ သူနဲ့ ကျွန်တော် အပြိုင်အဆိုင်မရှိ၊ မုန်းတီးမှုမရှိ၊ ရင်းနှီးမှုလည်း မရှိခဲ့ပါ။

အခုမှ သူက ကျွန်တော့်ကို အရေးတယူ သဘောထားပြီး ပြိုင်တာတွေ ဘာတွေ လုပ်ချင်နေရသနည်း။ ကျွန်တော် စဉ်းစားသော်လည်း အဖြေမရပါ။

မုန့်စားမဆင်းခင် အတန်းထဲမှာ တွေ့ကြတွေ့လည်း အရင်ကအတိုင်းပဲ ထူးခြားမှု ဘာမျှမရှိပါ။ ကြားထဲကကျွန်တော့်တပည့် ရင်ရင်အိပ်တမင်ချွန်တာလားဟု ကျွန်တော် ထင်လိုက်သေးသည်။ သို့သော် မုန့်စားကျောင်းဆင်းလို့ ကျွန်တော်က ဘာရယ်မဟုတ်၊ သူ့ကို စူးစိုက်ပြီး ကြည့်တော့ သူက တစ်ချက် မဲပြုံးကလေးပြုံးပြီး မျက်နှာကိုမော်၍ လွဲထွက်သွားသည် ကို တွေ့ရသည်။

"သွားမယ်လေ ရဲဝင်း၊ သီရိက သွားနှင့်နေပြီ"

"နင့်ဟာက သူချိန်းတာ သေချာတယ်နော်"

"ဘာလဲ၊ နင်က ငါ့ကို မယုံလို့ လား၊ ငါက နင့်ကို ဘာကိစ္စနဲ့ လိမ်ရမှာ လဲ၊ ဒီလိုကိစ္စမျိုးကို"

"အေးပါဟာ ... ဟုတ်ရင် ပြီးရောပေါ့၊ သီရိကို ကြည့်ရတာက ဘာမှ မထူးဆန်းလို့ ပါ"

ဆယ်တောင်ပြည့်ဘုရားဝင်းထဲကို ရောက်တော့ သီရိကို ယမင်းနှင့်

အတူ ဒေးဗစ်ချန်း ဆီးထုပ်စားရင်း တွေ့ရသည် ။ ကျွန်တော့်ကိုတွေ့
တော့ ဘာသဘောလဲတော့ မသိ။ သီရိက ဆီးထုပ်ထဲမှ ဆီးစေ့ကို နှုတ်ခ
မ်းထိပ်တွင် စုထားပြီး အားနှင့်မှုတ်မှုတ်ပစ်လိုက်သဖြင့် ဆီးစေ့က ကျွန်
တော့်ပခုံးပေါ်မှ ကျော်၍ ထွက်သွားသည် ။ သူကတော့ မသိ။ ကျွန်တော်
ကတော့ သီရိ နှုတ်ခမ်းကလေးစုထားသော အိုက်တင်ကို သဘောကျနေ
မိသည် ။

"မဆိုးပါဘူး၊ သတ္တိတော့ ရှိသားပဲ"

"ငါက ဘာဖြစ်လို့ သတ္တိမရှိရမှာ လဲ၊ ငါမသိတာက ဘာကြောင့် ဘာ
ကိုပြိုင်ချင်တာလဲ ဆိုတာကို မသိတာ"

"မကျေနပ်လို့ ပေါ့"

"ဘာကိုမကျေနပ်တာလဲ"

"ဆရာကြီးလုပ်လို့ "

ကျွန်တော်က နှုတ်ခမ်းတွေကိုစုပြီး ကျွတ်ခနဲ အသံမြည်အောင်စုတ်
လိုက်ပြီး ခေါင်းကို နောက်ဘက်လှန်ပစ်လိုက်၏။ အဲဒီစတိုင်လ်က အဲဒီ
အချိန်တုန်းက တော်တော်လေးကို ခေတ်စားသည် ။ နောက်ပြီး ကျော
ပေးပြီး စကားပြောတဲ့ စတိုင်လ်လည်း ခေတ်စားသေး၏။ အဲဒါက
ကျော်ဟိန်း လုပ်တာတဲ့ ၊ အဲဒီလိုလုပ်ဖို့ စစ်အင်္ကျီကလည်း ဝတ်ရဦးမယ်
တဲ့ ၊ ကျွန်တော်ကတော့ လုံချည် ခြေဖျားထွေးနဲ့ ခေါင်းမော့၊ နောက်လှန်
ကျွတ် ... စုတ်ရတဲ့ စတိုင်လ်ကိုပဲ ကြိုက်သဖြင့် ထိုစတိုင်လ်ကို အကွက်
ဝင်သည် ဖြစ်စေ၊ မဝင်သည် ဖြစ်စေ အမြဲလုပ်တတ်သည် ။

ကျွန်တော့်အိုက်တင်ဆုံးတော့ ဆယ်တောင်ပြည့်ဘုရား အုတ်ခုံတန်း
ပေါ်မှာ တင်ပလွှဲထိုင်နေသော သီရိက ဖျတ်ခနဲ ခုန်ဆင်းသည် ။

သို့သော် သီရိခုန့်ဆင်းသော ခန္ဓာကိုယ်က သီရိဝတ်ထားသော စကတ်က နောက်ဘက်မှာ ဘာနှင့်ငြိနေသည် မသိ၊ သီရိကို ကုတ်ဆွဲထားသလိုဖြစ်ကာ ကျွန်တော့်မျက်နှာကို သူခေါင်းနှင့် ပြေးဆောင့်သလို ဖြစ်အသွားမှာ ကျွန်တော်က အိုက်တင်ခံ၍ နောက်အလှန်နှင့် သွားကြိုသဖြင့် သီရိ အပေါ်ပိုင်း တစ်ပိုင်းလုံးက ကျွန်တော့်ရင်ထဲ ထိုးကျလာသည်။ ။

ကျွန်တော်ကလည်း ထင်မှတ်မထားဘဲ သတိနှင့် တောင့်မထားနိုင်ဘဲ သီရိကိုဖက်ရင်း ပက်လက်လှန် လဲကျလေသည်။ ။ စက္ကန့်နှစ်ဆယ်ခန့်လောက်ကြီး ဘာဖြစ်သွားမှန်း ကျွန်တော်မသိလိုက်၊ သတိဝင်တော့ သီရိက ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ ပိလျက်ကြီး ဖြစ်နေသည်။ ။ ကျွန်တော့်နောက်စွေက ဆယ်တောင်ပြည့်ဘုရားအောက်ခြေ ပထမဆင့်နှင့် ရိုက်မိပြီး ပူလောင် နာကျင်လေသည်။ ။

ကျွန်တော်တို့ အိမ်ကို ကိုယ်စီပြန်ကြရသည်။ ။

"ရဲဝင်းကို သီရိက အုတ်ခဲနဲ့ ထုလို့ တဲ့ ကွ" ဟူသော မှတ်ချက်ကို ကျွန်တော် ပြန်မရှင်းတော့ပါ။ "ထုမှာ ပေါ့၊ သီရိက စကတ်တောင် ပြနေတဲ့ဟာကို" ဆိုသော စကားကိုသာ ချေပပါသည်။ ။ ကျွန်တော့်မျက်စိထဲမှာ စကတ်အပြစ်စကလေးကို ကိုင်ပြီး ပါးစပ်ထဲက သွေးတွေကို ထွေးထုတ်ရင်း ဝမ်းနည်း၍ လား၊ နာကျင်ထိတ်လန့်သွားလို့ လားမသိ ငိုနေသောကလေးလေးကို ပြန်မြင်ရင်း ချစ်နေရသည်။ ။

ကံမကောင်း အကြောင်းမလှစွာပင် ထိုကိစ္စကို ဆရာဦးထွန်းဇော်က သိသွားခဲ့သည်။ ။ ဆရာက ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကို မတ်တတ်ရပ်ခိုင်းပြီး ဖြစ်ပုံအကျဉ်းကို မေးသည်။ ။ သူ့စာမေးပွဲကိစ္စလည်း ပါနေသဖြင့် ဆရာက တော်တော်သဘောကျသည် ကို တစ်တန်းလုံးရှေ့တွင် မှာ ပါ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကို ထုတ်ဖော်ချီးကျူးခဲ့သည်။ ။

"အဲဒါ တရားသော ပြိုင်ဆိုင်ခြင်း၊ လှပသော ပြိုင်ဆိုင်ခြင်းလို့ ခေါ်တယ်ကွ၊ ကျောင်းသားဟာ စာမှာ ပြိုင်တာ ကျက်သရေအရှိဆုံးပဲ၊ ငါကတော့ မင်းတို့ နှစ်ယောက်စလုံးကို ချီးကျူးတယ်၊ ရဲဝင်း ခေါင်းပေါက်တာနဲ့ သီရိ စကတ်ပြ နှုတ်ခမ်းပေါက်တာကတော့ မတော်တဆ ဖြစ်တာပါ၊ ဆရာဆိုတာက ကျောင်းသားကို နားလည်ပေးရမယ်ကွ၊ ဒါပေမဲ့ ကျောင်းဝင်းထဲမှာ မနေဘဲ ဘုရားဝင်းထဲသွားတာကတော့ အပြစ်ရှိတယ်၊ ဒီတော့ မင်းတို့ ကို နှစ်ချက်စီရိုက်မယ်ကွာ"

ဘာကြောင့်မှန်းတော့ မသိ။ ဆရာရိုက်တာကို ခံရတာ မနောဟု ကျွန်တော် ထင်သည် ။ ကျွန်တော်တို့ တွင် ရှိသော ရိုက်သင့်သည့် အပြစ်ဒဏ်ကို သေသေချာချာ သိလိုက်ရလို့ ပဲလား၊ ရိုက်တဲ့ ဆရာကိုက ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ကြီးနဲ့ ရိုက်လို့ လားတော့ ကျွန်တော် မသိပါ။

သီရိကို မေးကြည့်တော့လည်း "အေးဟ ... အဲဒီနေ့က ငါလည်း မနာဘူး" ဟု ပြန်ဖြေခဲ့သည် ။ ရိုက်ပြီးသွားသော်လည်း ဆရာက ကျွန်တော်တို့ ကိစ္စကို ပြီးသွားပြီဟု သဘောမထားခဲ့။

"ကိုင်း ... မင်းတို့ ပြိုင်ကြမယ် ဆိုရင်တော့ မေးခွန်းလိုတယ်၊ စစ်ပေးမယ့် လူလိုတယ်၊ ဒဏ်တပ်မယ့်လူလည်း လိုတယ်မဟုတ်လား၊ အေး ... အဲဒီနေရာကို ငါ ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး သဘောတူတယ်ကွာ၊ ကဲ ... ဘယ်နှယ်လဲ"

ကျွန်တော်တို့ က မကျေနပ်ဘူးလို့ သွားလုပ်ရမှာ လား၊ ဒီတော့ ဆရာက ကျွန်တော်တို့ ဖြေရမယ့် ဘာသာရပ်ကို မြန်မာစာ၊ အင်္ဂလိပ်၊ သင်္ချာနဲ့ အထွေထွေဗဟု သုတဆိုပြီး ခွဲသည် ။ အဲဒီအထွေထွေ ဗဟု သုတထဲမှာ ပထဝီတို့ ၊ သမိုင်းတို့ ၊ ဖိဆစ်တို့ ကို ရောမွှေပြီး ထုတ်ထားသည် ။ ကျွန်တော်ကလည်း ပထမအစမ်းစာမေးပွဲအတွက် ပြင်ဆင်ထား

တာဆိုတော့ တော်တော်များများကို အလွတ်နီးပါးကို ရနေခဲ့သည့်အတွက် စာပြန်နွေးရုံ စာပြန်လေ့ကျင့်သလို ဖြစ်နေသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ အတွက် အလွန် အဆင်ပြေခဲ့ပါသည်။ ။

ဆရာက ကျွန်တော်တို့ ပြိုင်ပွဲအတွက် နိုင်သူကို Youth ဖောင်တိန်တစ်ချောင်း၊ စာအုပ်တစ်ဒါဇင်နှင့် ကွန်ပျူတာ အသစ်တစ်ဘူး ဆုချမည်ဖြစ်ပြီး ဒဏ်တပ်သည့်အနေဖြင့် ရှုံးသူက နိုင်သူ၏ တပည့်လုပ်ရမည်ဖြစ်သည်။ ။

ကျွန်တော် စာတစ်ပုဒ်ကျက်ပြီးတိုင်း သီရိရော ကျက်၍ ရရဲ့ လားဆိုတာကို စိတ်ပူနေခဲ့သည်။ ။ ကျွန်တော် နေ့တိုင်း သီရိကို ငေးမိနေသဖြင့် သီရိမျက်နှာက ကျွန်တော့်မျက်စိထဲမှာ စွဲနေခဲ့သည်။ ။

စာမေးပွဲဖြေရန် လေးရက်အလိုမှာ ကျွန်တော် သီရိကို ချစ်နေပြီဆိုတာကို စာဖြင့် အသိပေးလိုက်သည်။ ။ သို့သော် သီရိထံမှ ဘာတုန့်ပြန်မှုမှ မရခဲ့။ ဒုတိယ၊ တတိယတစ်စောင်တွင် မတော့ ကျွန်တော်က ပြိုင်ပွဲအရှုံးခံစရာမလိုကြောင်း၊ ကျွန်တော်က တော်ပြီးသားဖြစ်ကြောင်းကိုသာရေးသည်။ ။ ကျွန်တော် ခွင့်ပြုချက်အကြောင်းကို ဘာတစ်ခုမှ မပြောခဲ့။

နောက်ဆုံး တစ်စောင်ကိုတော့ စာမေးပွဲမဖြေခင် တစ်ရက်မှာ ပေးခဲ့သည်။ ။ သီရိကလည်း ချက်ချင်းပင် စာမေးပွဲဖြေမည့်နေ့မှာ စာပြန်လာသည်။ ။ မုန်းတယ်တဲ့။ ။ ကျွန်တော့်ရင်တွေ ပူကုန်သည်။ ။ ဒီနေရာတစ်ခုတည်းကို ကျွန်တော်လုနေတာ မဟုတ်ကြောင်းကိုလည်း ရှင်းပြသည်။ ။ ကျွန်တော် သီရိကို အရှုံးပေးမယ် စိတ်ကူးတာကလည်း သီရိကို စည်းရုံးတာမဟုတ်ဘဲ အနိုင်သက်သက် ရစေချင်တာဖြစ်ကြောင်းတွေကို ပြန်ရေးထည့်လိုက်သည်။ ။ သို့သော် သီရိထံမှ စာပြန်မလာတော့ဘဲ စာမေးပွဲ

ခန်းထဲသို့ ကျွန်တော် ဝင်ခဲ့ရသည်။ ။

သီရိသည် ကျွန်တော် တရားဝင်ရည်းစားစာ ပထမဆုံးပေးခဲ့သော ရည်းစားဦး ဖြစ်ပါသည်။ ။ သီရိမတိုင်ခင်က ဟိုလူ့ကို ကြိုက်သလိုလို၊ ဒီလူ့ကို ချစ်သလိုလိုတော့ ရှိခဲ့ဖူးသည်။ ။ သို့သော် တရားဝင်အဆင့်သို့ ရောက်မလာ။ သီရိကိုတော့ တကယ်ချစ်ပြီး စာရေးတဲ့ အဆင့်၊ ပေးတဲ့ အဆင့်၊ ယစ်မူးရင်ခုန်သည့်အဆင့် စသော ရည်းစားဦးအဆင့်တွေ တစ်ဆင့်ပြီး တစ်ဆင့် ဖြတ်သန်းသွားခဲ့ရတာ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။ ။

ဥပမာ'သီရိကို စာစပေးခဲ့သောနေ့၏ ဆောင်းမနက်ခင်းကလေးသည် ကျွန်တော့်အတွက် အရမ်းကို ထူးခြားပြီး သိပ်သည်းကျစ်လျစ်သော ခံစားမှုကလေးနှင့် ယခုတိုင်ရှိနေသည်။ ။ ထိုမနက်ခင်းကလေး၏ မွေးရနံ့သည် ကျွန်တော့်တွင် ရှိနေပြီး ထိုမွေးရနံ့မှာ ဘယ်လိုဘယ်ပုံ ရနံ့ဆိုတာ ဥပမာထားရေးစရာ အရာဝတ္ထုပစ္စည်း ကျွန်တော်ရှာမတွေ့၊ ကမ္ဘာလောကတွင် လည်း မရှိပါ။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် သီရိကို လုံးဝ အရှုံးပေးချင်နေသည်။ ။ ချစ်သူက အနိုင်ရပြီး ချစ်သူအနားမှာ ချစ်သူသင်တာကို နာခံချင်သည်။ ။ ချစ်သူ ငါးချက်အရိုက်မခံရအောင် ကာကွယ်ပေးချင်ပါသည်။ ။ ချစ်သူသင်သမျှနှင့် ကျွန်တော် အတန်းတင်စာမေးပွဲကြီးကို အောင်မြင်အောင် ဖြေလိုက်မည်။ ။ ထိုစာမေးပွဲကြီးသည် ချစ်သူနှင့် ကျွန်တော့်အတွက် အမှတ်တရ စာမေးပွဲကြီးကို ဖြစ်ရမည်။ ကျွန်တော့်တွင် တခြားအခြေအမြစ် မရှိလှသော စိတ်ကူးတွေလည်း သီရိနှင့်ပတ်သက်၍ ရှိနေသေးသည်။ ။

အခုတော့ သီရိက ကျွန်တော့်ကို "မုန်းတယ်" လို့ ပြန်ရေးလိုက်ပြီ။ ကျွန်တော့်မှာ တိုင်းပြည်ပျက်သလို ခံစားလိုက်ရသည်။ ။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ငိုချင်နေသည်။ ။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ကျွန်တော့်ကို "မုန်းသည်" "ဟု

ပြောသော ရေးလိုက်သော သီရိကိုလည်း ချက်ချင်းပင် မုန်းပစ်လိုက်သည် ။

ရည်းစားဦးတွေ ဘာဖြစ်လို့ မခိုင်မြဲကြသလဲဆိုသည့် အချက်မှာ ရည်းစားဦးမို့ ခံစားချက်တွေအားလုံးက အရိုင်းဆန်နေကြတာ အမှန်ပဲ ဖြစ်သည် ။ အချစ်ကလည်း အသစ်၊ သံယောဇဉ်၊ စိတ်ကူး၊ တွယ်တာမှု၊ မြတ်နိုးမှု၊ ရင်ခုန်သံ၊ သတိရစိတ်၊ တမ်းတစိတ်၊ အလွမ်း စသည့် ခံစားမှုအားလုံးက အသစ်ကျပ်ချွတ်တွေမို့ ဘယ်သူမှ နိုင်နင်းအောင် မထိန်းတတ်ချေ။ ထို့ကြောင့် ရည်းစားဦးများ သည် ပထမဦးဆုံး အသစ်များ ၏ ရနံ့ဖြင့် ဆုံးရှုံးခဲ့ရတတ်သောကြောင့် ရည်းစားဦးများကို မမေ့တတ်နိုင်ခြင်း ဖြစ်လေသည် ။

ယခု သီရိကတော့ အချစ်ဦးသာဖြစ်သည် ။

ကျွန်တော့်ကို ပြန်မချစ်သော ပထမဦးဆုံး "မချစ်ဦး" လည်း ဖြစ်ပါသည် ။ စာမေးပွဲဖြေသည့်နေ့တွင် ကျွန်တော်သည် တစ်စုံတစ်ရာမာနနှင့် ဒေါသအပြည့် ဖြစ်နေခဲ့သည် ။ ဆရာဦးထွန်းဇော်တင်မက တစ်တန်းလုံးက စိတ်ဝင်စားကြသော ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်၏ စာမေးပွဲကို အတန်းထဲမှာ ဖြေကြသည် ။

ကျွန်တော် သီရိကို ကြိုက်နေတာကို တစ်တန်းလုံးက သိထားကြသည် ။ ဒီတော့ ကျွန်တော်က အရှုံးပေးလိမ့်မည်ဟု အသံထွက်နေသောကြောင့် ဆရာဦးထွန်းဇော်ကိုယ်တိုင် အားလျော့နေသည် ဆိုတာ သိရ၏။

သို့သော် စာမေးပွဲမဖြေခင် ကျွန်တော်က သီရိအတွက် ရည်စူးဝယ်ထားခဲ့သော BIG ဘောပင်၊ ချွန်ထားပေးပြီးသား ခဲတံ၊ ပေတံ၊ ခဲဖျက်နှင့် ကျွန်တော် ပြန်ရခဲ့သော မုန်းတယ်ဆိုသောစာကို ရခဲ့ခြင်းဖြစ်သည် ။

ရှင်းခွင့်၊ ငြင်းခွင့် အချိန်မရှိတော့ဘဲ ကျွန်တော် စာမေးပွဲခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့ရသည်။ သီရိက ဒီလိုဖြစ်အောင် တမင်လုပ်တာဟု ကျွန်တော် သိပါသည်။

သီရိသည် ကျွန်တော့်ကို မဲပြုံးကလေး ပြုံးလိုက်၊ ဖြေလိုက်နှင့် လုပ်နေသေးသည်။ ပထမ ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက် ကျွန်တော် ဘာမှ မဖြေနိုင်သေးပါ။ ဘာက စရေးရမည်ဆိုတာကိုပင် မရေးတတ်ဖြစ်နေခဲ့သည်။

နောက်တော့ ပူကျမ်းသည့်ဒေါသနှင့် မခံချင်စိတ်၊ နာကြည်းစိတ်၊ ဝမ်းနည်းစိတ်တို့ က ကျွန်တော့်ကို ခဏရှူးသွားစေခဲ့သည်။ ကျွန်တော်သည် ရှေ့မှာ ရှိနေသည့် မေးခွန်းထဲက စာတွေကို ရန်သူတစ်ယောက်လို သဘောထားပြီး အကုန်ရေးချပစ်လိုက်သည်။

ဆရာသည် ပင်လျှင် ကျွန်တော့်ကို အံ့အားတွေသင့်နေသည်။ သီရိကတော့ နားမလည်နိုင် ဖြစ်နေပုံရသည်။ ရင်ရင်အိက ခုန်နေ၏။ ပျော်လွန်းလို့ ဟု ဆိုသည်။ သီရိကတော့ ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး စာမေးပွဲကို အထိတ်တလန့် ဖြေလိုက်သေးသည်။ သို့သော် သီရိ နောက်ကျသွားလေသည်။

ကျွန်တော်က အမှတ်အပြတ်အသတ်ဖြင့် သီရိကို အနိုင်ရရှိသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်ကား ပျော်စရာ ဘာမျှမရှိ။

"နင် ငါ့ကို တမင်တကာလုပ်တာ မဟုတ်လား ရဲဝင်း"

"နင်က မုန်းတယ်ဆို"

"ငါက နင့်ကို စာမေးပွဲမဖြေခင် စတာလေ၊ ဒါကို နင်က လုံးဝသည်းညည်းမခံဘူးပေါ့၊ နင် အရှုံးပေးမယ်ဆိုတော့ ငါက ဘာစာမှ သိပ်မကျက်ထားဘူးပေါ့၊ အမှန်ဆို ငါ နင့်ကိုနိုင်တယ်"

ထိုစဉ်က ဘယ်လောက်ရိုးသည့် ခေါ်ယူချိန်းတွေ ပြဿနာရှင်းနည်း ဖြစ်ပါသနည်း။ "ငါကစတာကို နင်ကတကယ်ထင်ပြီး နိုင်အောင်ဖြေတယ်ဆိုတော့ နင် ငါ့ကို ဖြူဖြူစင်စင်ချစ်တာတို့၊ မြတ်နိုးတာတို့ က ဘယ်မှာ လဲ အဲဒါတွေကို သိရအောင် ငါ တမင်စမ်းတာ" စသည့် အခြေအနေကို အမိအရ အသုံးပြုသော ဉာဏ်ကစား စကားလုံးများ မပါရှိခဲ့။

"ငါ နင့်တပည့် လုံးဝ မလုပ်နိုင်ဘူး"

"ဒါကတော့ ဆရာ့ကိုပြောလေ"

"ပြောဖို့ မလိုပါဘူး၊ နင်နဲ့ ငါနှစ်ယောက်တည်းသိတဲ့ ပြိုင်ပွဲတစ်ခုလုပ်မယ်၊ အဲဒီပွဲမှာ ငါ နင့်ကိုနိုင်ရင် ငါ နင့်တပည့် မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ လက်ခံလိုက်ပေါ့"

"ဘာပြိုင်ရဦးမှာ လဲ"

"ကြက်ဖခွပ်"

"ဘာ ..."
